

BİLİMSEL ANILAR / SCIENTIFIC MEMORIES

XV. Dünya Kulak Burun Boğaz ve Baş Boyun Cerrahisi Kongresi anıları-I

I. Devranoğlu

Bu anıları yazmadan niçin on yıl beklediniz sorusu gündeme gelebilir. Bir şeyin anı olabilmesi için bana göre böyle bir sürenin geçmesi gereklidir. Hele Türk KBB'sinde dönüm noktası olan bir kongreye ait ise bunun anlaşılabilmesi ve değerlendirilmesi için de bu sürenin gerekli olduğuna inanıyorum. Burada, XV. Dünya Kulak Burun Boğaz ve Baş Boyun Cerrahisi Kongresi öncesinde, sırasında ve sonrasında yaşadıklarımı yazmak ve KBB ailesiyle paylaşmak istedim. Türk tıbbına öncülük eden KBB camiasına bazı hatırlatmalar yapmak, buraya nasıl geldiğimizi, nasıl yaptığımızı veya niye yapamadığımızı anlatmak istedim. Türk KBB ve BBC camiasına bugüne kadar bana verdikleri destek için teşekkür ediyorum.

Yer Ankara Dedeman Oteli, yıl 1988, Kronik Otitis Media konulu toplantı. Toplantıya yurt dışından da konuşmacılar davetli. Bunların içinde Prof. Dr. Marquet aynı zamanda IFOS'un (International Federation of Otorhinolaryngological Societies) Belçikalı Genel Sekreteri. Öğle yemeğinde rahmetli hocamız Orhan Sunar'la yanyana oturuyorlar. Birbirlerine hemen ısınıyorlar sohbet koyu, fakat zaman kısıtlı. Prof. Dr. Marquet dönüşte İstanbul'a uğrayacakmış; randevulaşıyorlar. İstanbul Üniversitesi Beyazıt Profesörler Evi'nde buluşuluyor; Prof. Marquet ve eşi, Dr. Sözen, Dr. Altuğ, Dr. Sunar, Dr. Devranoğlu. Yemek sırasında söz KBB

Dünya kongresinden açılıyor. 1989 yılında İspanya Madrid'de yapılacak. Haziran ayından Eylül ayına erteleniyor. Ertelemenin nedeni kongre merkezinde NATO toplantılarının yapılacak olması. Prof. Marquet kongre hazırlıklarından ve zorluklarından bahsediyor, bir sonraki kongreye Meksika ve Hindistan'ın aday olduğunu söylüyor. Dr. Altuğ ile birbirimize bakıyoruz, yemek bitiyor, Prof. Marquet'i uğurluyoruz.

Yıl 1989, aylardan Ocak- Şubat Dr. Altuğ'la Dünya kongresine aday olmaktan konuşuyoruz. Adaylık şartlarını bilmiyoruz ama aday olmak istiyoruz. TORL başkanı Prof. Dr. Orhan Sunar. Bir gün Dr. Altuğ'la birlikte odasına gidiyoruz ve kendisine bu düşüncemizi açıyoruz. Cevap: "...". Israr etmiyoruz. 15 gün kadar sonra tekrar odasına gidiyoruz ve isteğimizi tekrarlıyoruz. Bu kez dik dik bakıyor ve "Nasıl yapacaksınız?" diye soruyor. Biz de "Önce siz Prof. Marquet'e bir mektup yazın ve adaylık şartlarını öğrenelim, aday

olup olamayacağımıza bakalım, ondan sonra düşünelim" diyoruz. Pek tatmin olmuyor, ama bizi de kırmak istemiyor. Birkaç gün sonra Prof. Marquet'e mektup yazdığımı, pek umutlu olmadığımı, bizim bu fikre nereden saplandığımızı anlamadığımı belirtiyor. Mart 1989'da Prof. Marquet'den bir telgraf geliyor. Telgrafta adaylık şartları yazılı ve altında da Türkiye'nin aday olmasından çok memnun olacağını belirtiyor ve başarılar diliyor.

Adaylık şartları olarak ülke KBB derneğinden adaylık yazısı ile Sağlık Bakanlığı, Turizm Bakanlığı ve kongrenin yapılacağı ilin Belediye Başkanı'ndan böyle bir kongrenin ülkemizde yapılmasını desteklediklerine

Türk Otolarengoloji Arşivi, 2006; 44(1): 9-13

Dr. İrfan Devranoğlu
İstanbul Üniversitesi Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Kulak Burun Boğaz ve Baş Boyun Cerrahisi
Anabilim Dalı, İstanbul

dair birer yazı talep ediyor. Madrid kongresinden 4 ay önce IFOS Genel Sekreterliğine gönderilecek, yani 1989 Haziran başı. 1989 yerel seçim yılı. İstanbul Büyük Şehir Başkanlığına hocamız Prof. Dr. Nurettin Sözen seçilmiş, durumu kendisine aktarıyoruz ve hemen destek yazısını alıyoruz. Sağlık Bakanlığı'ndan destek yazısı geliyor. Turizm Bakanlığı'na yazı yazıyoruz ve bekliyoruz; hiçbir yanıt yok. 1989 Mayıs ortalarında Dr. Altuğ ile birlikte Ankara'ya Turizm Bakanlığı'na gidiyoruz. Müsteşar yardımcısı Dr. Altuğ'un Galatasaray'dan sınıf arkadaşı, odasında konuşuyoruz. Durumu izah ediyoruz, en az 4000 yabancıların geleceğini belirtiyoruz. O yıllar Türkiye'nin dışarıdan turist getirmek için didindiği yıllar. Müsteşarla görüşülüyor; yanıt olarak, Başbakanlık ve Dışişleri Bakanlığı'na böyle bir kongrenin alınmasında yarar olup olmadığını sorduklarını, yanıt beklediklerini, yanıt geldiğinde hemen yazacaklarını söylüyorlar. Durumu tekrar anlatıyoruz, ama herhalde biz anlatamıyoruz!!! Bu arada slayt ve broşür desteği istiyoruz. Yanıt olarak ellerinde slayt olmadığını, depoda varsa broşür ve afiş verebileceklerini belirtiyorlar. Depoya gidiyoruz. 2-3 afiş, 100 civarında broşür bulunuyor uzun aramalardan sonra... Tekrar Bakanlığa gidiyoruz, bir ümit içinde; yanıt aynı.

Moralimiz bozulmuş İstanbul'a dönüyoruz. Adaylık suya düşüyor? Bu arada 1989 Milli Kongre hazırlıklarını yürütüyoruz. Kongre Kıbrıs Girne Acapulco'da yapılacak. Turizm şirketi İrem Tur. İrem Tur'da çalışırken önümüze "Turizm Bakanlığı" antetli bir yazı geliyor, imzalıyoruz ve diğer belgelerle birlikte Belçika'ya, IFOS Genel Sekreterliği'ne, Prof. Marquet'e postallıyoruz. Adaylık başvuru süresinin bitmesine 1 gün kala Turizm Bakanlığı'ndan bu kongreyi desteklediklerine dair gerçek yazı elimize ulaşmış oluyor!!!

Bir taraftan Kıbrıs Kongresi hazırlıkları, bir taraftan da Dünya Kongresi adaylığı ile uğraşıyoruz. Prof. Marquet'den adaylığımızın kabul edildiğine dair bir yazı alıyoruz. Yazıda Hindistan'ın ülke delegelerine bir kokteyl vereceği bizim de delegeleri etkilemek için böyle bir şey yapmamızın uygun olacağını ima ediyor. Oturup konuşuyoruz. Birkaç turizm şirketiyle görüşüyoruz. Teklifimiz açık, gelin bize yardım edin, biz de kongreyi alırsak sizinle çalışalım. Hiçbir turizm şirketi buna yanaşmıyor. Devlete ulaşmaya çalışıyoruz. Başbakan Sayın Turgut Özal. Prof. Sunar, Dr. Cengiz Aslan'dan yardım istemek için telefon ediyor (Dr. Cengiz Aslan, Tur-

gut Özal'ın özel doktoru). Dr. Aslan yardım edeceğini söylüyor. 2 gün sonra Prof. Sunar'ın muayenehanesine bir telefon geliyor ve ertesi gün kendisinin Madrid Büyükelçisi Sayın Nazmi Akıman tarafından aranacağı söyleniyor. Sayın Akıman telefon ediyor, ne zaman geleceğimizi ve ne istediğimizi soruyor, elçiliğin adresini vererek, gelir gelmez kendisine ulaşmamızı istiyor. Havalara uçuyoruz...

1989 XIV. Dünya KBB ve BBC Kongresi yaklaşıyor. Biz de hazırlık yapıyoruz. Ayasofya önünden slayt topluyoruz, otelleri araştırıyoruz. Yeterli salon bulabilecek miyiz? Yeterli yatak kapasitesi var mı? Prof. Sunar adaylık konuşmasını hazırlıyor!

Broşürlerimiz hazır, videolarımız hazır!. Bir turizm şirketi Kongresist'ten Sayın Özkan Hanım bizimle Madrid'e geleceğini, ama bir yatırım yapamayacağını, kongreyi almamızın çok uzak ihtimal olduğunu ama eğer kongreyi alırsak, kendisine bir öncelik tanımamızı istiyor. Biz de kabul ediyoruz.

Sayın Özkan hanım kırmızı beyaz kurdele ve ucunda " Lets meet where east and west meet" yazılı kağıtlar bulunan küçük nazarlıklar, mavi boncuklar hazırlıyor; yaklaşık 4000 adet. Biz de Divan'ın meşhur çifte kavrulmuş küçük lokumlarından alıyoruz. Prof. Sunar konuşmasını hazırlıyor. Her gün birkaç kez slaytlarla birlikte deneme yapıyoruz. Slaytlarımız Türkiye'nin güzelliklerini ve tarihini gözler önüne seriyor. Tek eksik salon slaytları. Bu eksikimizi de Atatürk Kültür Merkezi salonlarını değişik açıdan gösteren slaytları ve Cemal Reşit Rey Konser salonlarının slaytlarını bularak tamamlıyoruz. Konuşma hazır, slaytlar hazır, posterler hazır, broşürler hazır, mavi boncuklar, lokumlar hazır. Büyükelçi bizi bekliyor, yolculuk günü gelip çatıyor. Mavi boncuklar çok ağır, lokumlar da, broşürler de. Hepsini yanımıza alıyoruz ve İspanya Havayolları ile yolculuğa çıkıyoruz. Aynı uçakta Dünya Kongres'ne giden arkadaşlarımız da var. Kendilerine 15. Dünya Kongres'ine aday olduğumuzu bildiriyoruz. Hiç kimse umutlu değil. Adaylığımızı çekmemizi önerenler de var! Uçak Barcelona'ya iniyor. Bir anons, Madrid'e gidecek yolcuların uçak değişikliğiyle nedeniyle tüm eşyalarıyla birlikte inmeleri ve pasaport kontrolünden geçmeleri isteniyor. Tüm mavi boncukları, broşür ve lokumları yüklenip iniyoruz. Pasaport kontrolünden geçip, yine aynı uçağa aynı yerlerimize oturuyoruz!. Böylece gavur eziyetinin de ne olduğunu öğrenmiş oluyoruz.

Akşam Madrid'e iniyoruz, otelimiz Madrid Meydanında küçük bir otel, üç yıldız. Otele yerleşiyoruz. Ertesi sabah 09.30'da Türk Elçiliği'nin kapısında, günlerden Cumartesi. Elçilikte bekçiden başka kimse yok. Bekçi haberli, bizi içeri alıyor ve Sayın Akıman'la telefonla görüşüyor. Elçimizden istediğimiz ülke delegelerine yaklaşık 200 kişilik (eşlerle) bir resepsiyon vermesi. Hiç sorun olmadığını, bir gün önceden haber verirsek, evinde (residensinde) bunun mümkün olacağını söylüyor. Hangi gün istediğimizi soruyor, henüz programı bilmiyoruz. Elçilikten ayrılıp, Kongrenin yapılacağı merkeze gidiyoruz. Büyük bir kongre merkezi, çok salon var. Kayıtlarımızı yaptırıp kitapçıklarımızı alıyoruz. Cumartesi akşamı açılış kokteyli var. Pazar akşamı Meksika delegelere yemek veriyor. Pazartesi kongre yemeği var, saat 08.30'da büyük bir parkta yapılacak. Salı günü saat 17.00'de ise seçim var.

Biz de resepsiyonumuzu Pazartesi 18.30-20.00 arası yapmayı, gelecek delegeleri de elçiliğe götürmeyi ve sonrasında da elçilikten kongre yemeğinin yapılacağı parka otobüsle transferi planlıyoruz. Elçiliğe telefon edip yemeğin Pazartesi akşamı 18.30-20.00 arası olacağını söylüyoruz. Elçilikten aldığımız davetiyelerin üzerine, IFOS'dan aldığımız ülke temsilcilerinin isimlerini yazarak hazırlıyoruz. Bu arada İspanyol düzenleyicilerinin bize gösterdiği yere masamızı kuruyoruz. Afişlerimizi asıyoruz, video ve TV kiralyoruz ve sürekli İstanbul Belediyesi'nden aldığımız İstanbul'u anlatan video ve Turizm Bakanlığında aldığımız Türkiye'yi tanıtan filmleri göstermeye başlıyoruz. Uğrayanlara da mavi boncuk ve lokum ikram ediyoruz ve adaylığımız açıklıyoruz.

Meksika ve Hindistan da masalarını kurmuşlar, özellikle Meksika büyük ekranda gösterim yapıyor. Acapulco'yu tanıtıyor, kongre merkezi olarak orayı seçmişler. Milli Hava Yollarının gelenlere %50 indirim yapacağını belirten broşürler dağıtıyorlar. Meksika'ya büyük ilgi var. Hindistan da bir masa açmış, broşürler dağıtıyor. Epeyce kalabalıklar, herkesle konuşuyorlar. Biz de hazırız. Açılış kokteyli bekliyoruz. Bütün delegeleri bulup davetiyelerini vereceğiz! Akşama kadar 2-3 kişiye davetiye veriyoruz, memnun oluyoruz. Açılış kokteyli başlıyor, aynı binada üst katta. Elimizde davetiyeler herkesin yakalığına bakıyoruz. Kokteyl 2 saat kadar sürüyor, sonuç hayal kırıklığı, ancak bir kişiye davetiye verebiliyoruz. Moralimiz bozuk ama umutluyuz. Akşam otel yolundayız. Prof. Sunar kaç kişiye davetiye verdiği-

mizi soruyor. Prof. Altuğ'la birbirimize bakıyor ve hocamızın üzülmesini istemediğimiz için 50 kişiye verdiği mizi söylüyoruz. Prof. Sunar " Kongreyi alıp almamak umurumda değil, elçiliğe 50-60 kişi gelsin elçiye rezil olmayalım yeter" diyor. Prof. Altuğ'la yine birbirimize bakıyoruz. Otele geliyoruz ve hep beraber yemeğe çıkıyoruz. Aynı otelde kalan bazı arkadaşlarımız ve yakın otelde kalan arkadaşlarımız var. Küçük bir bar tarzı yere giriyoruz. Çok güzel mezeleri ve biraları var; hamsi bile buluyoruz. Zevkle yemeklerimizi yiyoruz. Yemek sonrasında açık bir kırtasiyeciyi arıyoruz, şansımıza buluyoruz. İspirtolu kalem ve karton alıyoruz. Otele dönüp kartonlar üzerine Türk Elçiliği'nde verilecek resepsiyon için ülke temsilcilerinin Türk masasına uğrayıp davetiyelerini almaları çağrısını yazacağız.

Ülke temsilcilerini elçiliğe ve oradan da kongre yemeğine götürmek üzere otobüs kiralamamız gerekli. Sorup, soruşturuyoruz. Bir yer tarif ediyorlar, gidiyoruz. Konuşup anlaşıyor ve iki otobüs kiralyoruz. Ertesi gün saat 17.00'de kongre merkezinde olacaklar. Paralarını peşin ödüyörüz. Toplam 500 USD. Otele dönünce yazmaya başlıyoruz. Gece 00.02'de ispirotolu kalemler bitiyor, yazmıyor. Aynı otelde Dr. Engin Yazıcıoğlu da kalıyor. Uyandırıyor. İspirtolu kalemi olup olmadığını soruyoruz; varmış, alıp yazmaya devam ediyoruz. Yarım saat sonra oda kapısı çalınıyor. Açıyoruz, gelen Dr. Engin. Uykusu kaçmış, o da bizimle birlikte yazmaya başlıyor. Yazılarımız bitiyor, 4 tane afiş. Ertesi gün kongre merkezinin değişik yerlerine asıyoruz. Bekliyoruz, gelen giden yok. Davetiyeler bize, biz onlara bakıyoruz, morallerimiz sıfır.

Kongre merkezinin değişik yerlerinde ve tüm salonlarda ekranlar var. Buralarda zaman zaman duyurular yayınlanıyor. Bu işi Lilly firması üstlenmiş. Kongresist'ten Özkan hanım 2-3 nazar boncuğu ve biraz çifte kavrulmuş lokum olarak Lilly'nin merkezine gidiyor. Biraz sonra ekranlarda bizim duyuru çıkıyor, 30 saniye sonra kapanıyor. Ne olduğunu öğrenmek için gidiyoruz. Merkezdeki görevli biraz daha lokum istiyor. Hemen getiriyoruz, bu sefer duyurumuz 3-4 dakika ekranda kalıyor. Durumu öğrendik, hemen biraz daha çifte kavrulmuş, lokum ve nazar boncuğu götürüyoruz. Bu sefer duyurumuz ekranlarda daha uzun kalıyor. Biz de bekliyoruz. Bilimsel oturuma kahve molası veriliyor. Bir anda masamızın etrafı doluyor. Ülke temsilcileri bir bir geliyor. Hepsine davetiyelerimizi veriyor, kongre mer-

kezi önünden otobüsün kalkacağını ve sonra kendilerini kongre yemeğine götürceğimizi, destek beklediğimizi anlatıyoruz. Bir anda masada bulunanların Dr. Engin Yazıcıoğlu, Dr. Mehmet Ali Şehitoğlu vb. yüzleri gülüyor; mutlu oluyoruz. Kahve arası bitiyor daha veremediğimiz davetiyeler var. Yemek arası bekliyoruz, artık öğrendik. Elimizde lokum bol, nazar boncuğu da. Hemen bir paket yapıp Lilly merkezine götürüyoruz. Duyurumuz tekrar ekranda, öğle yemeği arası yine masamız kalabalık. Hemen hemen tüm ülke temsilcilerinin davetiyelerini veriyoruz. Biz memnunuz.

Bu arada Türk hocalarımızdan bazıları yanımızdan geçerken yüzlerini çeviriyorlar. Herhalde adaylığımızdan utanıyorlar. Kendilerinin bizim yanımızda görünmesini istemiyorlar. Tüm Türk delegasyonu da elçilikte verilecek kokteyle davetli. Saat 17.30'da otobüsler gelecek, bekliyoruz. 17.30'da kongre merkezi önüne çıkıp bakıyoruz, sarı yeşil çizgili otobüs var mı? Evet var. Gidip şoförle konuşmak istiyoruz. İngilizce, Fransızca yok. Yalnız İspanyolca. "Turko" diyor o kadar, "okey" diyoruz. Camına Türk Elçiliği yazısını asıyoruz. Saat 18:00, otobüsler yarı yarıya dolu, moralimiz yine bozuluyor. Türkiye Büyükelçisi Sn. Nazmi Akıman'ın konutuna doğru hareket ediyoruz. Elçilik giriş yolu kazılmış, otobüst konuşmalar başlıyor: "Yolu bile bilmiyorlar, buna bile bakmamışlar, biz bu kongreyi alamayız, nasıl yapacaklar vs."

Otobüs ters yola girip elçilik önüne geliyor. Dış kapıdan da bahçeye giriyoruz. Oradan ana kapıya ulaşıyoruz. Kapıdan girerken bir hocamız tam arkamda "Biz bu kongreyi ne alabiliriz, ne de yapabiliriz" diyor. Artık benim de sabrım tükeniyor, geriye dönüp "Hocam size

rağmen hem alacağız, hem de nasıl yapıldığını göstereceğiz" diyorum. Ortalık buz kesiyor. İçeri giriyoruz. Elçimiz Sayın Nazmi Akıman, eşi ve kızı karşıyor bizi. Elçimiz her gelene kendi dilinden konuşuyor. İngilizce, Almanca, Fransızca, Yunanca, İspanyolca... Herkesten destek istiyor. İç bahçeye geçiyoruz, havuzun etrafı yemyeşil, ağaçlık ve muhteşem bir açık büfe... Rakı ve baklava dahil her şey var. İçerisi de beklediğimizden çok daha kalabalık. Çoğu delege kendi imkanları ile gelmiş, daha da geliyorlar. Orhan Sunar'ın yüzü gülüyor, elçiye rezil olmadık diye! Türk meslektaşlarımızın da yüzü gülüyor. Onlar da memnun. Biraz sonra, daha önce kapıda "Biz bu kongreyi ne alabiliriz, ne de yapabiliriz" diyen hocamız yanıma geliyor. "İrfan ben falancayla konuştum, o da oyunu bize verecek" diyor. Bu sahne 7-8 kez tekrarlanıyor. Elçimiz yine ortalarda herkesle ilgileniyor, herkese bu kongreyi devletin de desteklediğini gösteriyor. Herkes birileriyle konuşuyor, destek istiyor.

Türk meslektaşlarımız da artık inanmış gibi. Saat 20.00'ye geliyor; ayrılma vakti. Ortalıkta yiyecek de fazla bir şey kalmamış. Otobüslerle İspanyollar'ın vereceği kokteyle gidiyoruz. Büyük bir park, süslenmiş. Bol içecek, yiyecek var. Biz hala elçilikteki kokteyleyiz, onu konuşuyoruz. İlk defa bu kadar ümitleniyoruz. Bu düşüncelerle otele dönüyoruz ve mutlu uyuyoruz.

Bugün saat 17.00, toplantı var. Artık masamıza uğrayanların sayısı arttı. Türk meslektaşlarımız da geliyorlar artık. Koridordan Fransız delegesi Prof. Dr. Portman geçiyor. Prof. Sunar ve Dr. Altuğ koşuyorlar ve konuşmaya başlıyorlar. Durumu anlatıyorlar, aday olduğumuzu

belirtiyorlar. Portman'dan destek istiyorlar. Portman 10-12 kez Türkiye'ye gelmiş biri. Bizleri tanıyor. Bu konuşmaların sonunda Prof. Portman "Siz de mi adaysınız, nasıl yapacaksınız, siz yapamazsınız" tarzında konuşmaya başlıyor. Prof. Sunar konuşmayı bırakıp geri dönüyor. Dr. Altuğ hala Prof. Portman'ın fikrini değiştirmeye çalışıyor, ama nafile. Sunar ve Altuğ çok bozuluyorlar, çünkü Prof. Portman'ın bizi destekleyeceğini düşünüyorlar. Bu da bize yine bir ders oluyor. Çalışmaya devam ediyoruz. Prof. Sunar'la, konuşmasını 4-5 kez daha pratik ediyoruz. Saat 16.00, Hindistan toplantı salonunun önünde kokteyl veriyor. Herkes orada. Biz de katılıyoruz, ama yine moralimiz bozuluyor. Saat 17:00, toplantı salonuna geçiliyor. Ön konuşmalar yapıldıktan sonra Prof. Marquet bir sonraki Dünya kongresinin aday ülkelerini açıklıyor. Hindistan ve Türkiye...

Meksika'nın adaylığı kabul edilmiyor. Daha önce yaptıkları Dünya Kongresi'nin üzerinden 28 yıl geçmiş. Bir ülke, aradan 30 yıl geçmeden ikinci kez aday olmuyor. Hindistan'la baş başa kalıyoruz. İlk konuşma hakkı Türkiye'ye veriliyor. Prof. Sunar konuşmasına başlıyor, ben de slayt göstermeye. Önce Türkiye'yi tanıtıyor, Ölüdeniz, Efes harabeleri, Aspendos, İstanbul vb. Sonra salon ve İstanbul'un yatak kapasiteleri anlatılıyor. Son olarak da İstanbul Büyük Şehir Belediye Başkanı'nın bir KBB Profesörü olduğu, böyle bir kongre İs-

tanbul'da verilirse mutluluk duyacağı mesajı veriliyor. Prof. Sunar'dan sonra Hindistan sözcüsü Prof. Hiranandani kürsüye çıkıyor. Prof. Hiranandani kendilerinin slayt getirmediğini, ülkelerinin güzelliklerini yerinde göstereceklerini söyledikten sonra en önde oturan bir Hintliyi işaret ederek "Biz de bu kişiyi önümüzdeki sene Yeni Delhi Belediye Başkanı seçeceğiz." diyor. Salonun bir kahkaha sesi yükseliyor. Oy kullanmaya geçmeden bazı ülke delegeleri söz istiyor. Güney Afrika delegesi Türkiye'nin Müslüman bir ülke olduğunu, kendilerine vize olduğunu bu vizeyi kaldırıp kaldırmayacağımızı soruyor. Prof. Sunar ve Prof. Marquet gerekli yanıtları veriyor; sıra seçimde. Nasıl oy kullanılacağı açıklanıyor ve her ülkeye bir oy pusulası veriliyor. Oylar kullanılıyor ve toplanıyor. Başkan ve Prof. Marguet oyları sayıyorlar. Bir tarafta 8-9 oy, diğer tarafta 50'nin üzerinde. Prof. Marquet, XV. Dünya Otorinolagengoloji ve BBC Kongresi'ni alan ülkenin yapması gerekenleri tekrar sıralıyor ve kazanan ülkeyi "İstanbul, Türkiye" olarak açıklıyor. Bizdeki sevinç son haddinde, birbirimizi kutluyoruz. Konuşmalar ve görüşmeler devam ediyor. Bu arada bazı ülke delegeleri Prof. Sunar'ı tebrik ediyorlar. Bunlardan ikisi Fransız delegeleri, biri de Prof. Portmann. Prof. Portmann, Prof. Sunar'ın önüne gelip, ceketini ilikledikten sonra tebrik ediyor ve "Efendim biz de sizi destekledik, sizin kazanmanız için çalıştık" diyor. Toplantı bitiyor, İstanbul'u arayıp müjdeyi veriyoruz. Türk meslektaşlarımızla da buluşup, birlikte yemek yiyoruz. Herkes mutlu.

Ertesi gün artık tebrikleri kabul ediyoruz, yüzümüz gülüyor. İspanyollar'la görüşme yapıyoruz, tavsiyelerini alıyoruz. Bize adresleri gönderecekler. Prof. Sunar'ı yemeğe davet ediyorlar. Yemek dönüşü Prof. Rubio, Prof. Sunar'ı oteline bırakmak istiyor. Prof. Sunar ise kaldığı oteli göstermek istemiyor. Otelimiz üç yıldız, Prof. Rubio ısrar edince, beş yıldızlı bir oteli işaret ederek burada ineyim diyor. İniyor ve otele kadar yürüyor.

Kongrenin son günü bütün ekranlarda "Stanbol" yazıyor. Biz de gurur duyuyoruz.

[Devam edecek]